

případy pro **TKKG**

The logo for the series 'TKKG' is prominently displayed at the top. It features the word 'TKKG' in large, bold, blue capital letters with a white outline. A red knife is positioned horizontally behind the letters, with its handle to the left and its blade pointing towards the right, partially obscuring the letters.

Jezerní příšera

FRAGMENT

Jezerní příšera

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Benjamin Tannenberg
Jezerní příšera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Případy pro **TKKG**

Jezerní příšera

Napsal Benjamin Tannenberg

Na motivy Stefana Wolfa



FRAGMENT

Obsah

Idyla na koupališti	7
Čelisti pod hladinou	14
Porada v klubovně	21
Podezřelý v houští	32
Dva výtržníci	36
Další poprask na koupališti	43
Antoniova noční můra	57
Ostrovtip k snídani	63
Mise: přilákat příšeru	72
Pozorování	77
Čekání na kousnutí	82
Úkryt	84
Tady bydlí lochneska!	93
Pistáciová stopa	97
Velké finále	103
Návrat do Karibiku	113

Idyla na koupališti

Detektivové TKKG leželi na koupališti a jen si tak bloumali v myšlenkách. Vodní hladina se třpytila téměř jako někde v Karibiku toutéž dokonalou modří, jakou zářila i obloha – a to se přitom nacházeli na okraji (velmi nekaribského) velkoměsta!

Ptáci ve větvích štěbetali, návštěvníci koupaliště výskali v osvěžující vodě a kytarové akordy nesoucí se od skupinky teenagerů na dece opodál rozvlnily nejednoho návštěvníka.

Oskar, Gábinin kokršpaněl, se hned po příchodu jako obvykle vydal pozorovat vážky. Teď už byl zpátky u dětí, a aniž by si dopřál chvilky oddechu, vrhnul se do své druhé nejoblíbenější plážové záliby: aporování klacků. To znamenalo, že co minutu neúnavně přiběhl s klackem v tlamě a štěkal na čtyři kamarády tak dlouho, dokud se některý z nich neuvolil mu ho znovu hodit do vody. Tím se Oskar spolehlivě postaral o to, aby Tom, Karel, Knedlík a Gábi rozvalení na svých dekách neusnuli.



„Hm, pod nohama teplý písek, v ruce studená limonáda a kolem ti nejlepší kamarádi, které si člověk může představit,“ rozplývala se Gábi.

„Já nechápu, proč lidi vůbec jezdí na dovolenou někam do zahraničí, když tady máme takovou krásu prakticky za domem,“ prohlásil Knedlík.

Tom si ospale zívá. „Člověk by skoro zapomněl, že zítra musíme zase do školy.“

„To ti teda pěkně děkuju, Tome!“ rozhořčil se Knedlík. „Až doted' se mi dařilo na školu úspěšně zapomenout, dokud jsi ji nepřipomněl!“ Knedlíkova pomsta byla krutá. A zrnitá – jako odplatu hodil po Tomovi hrst písku.

„Hej! Kvůli tomu tady nemusíš zpřeházet celou pláž,“ bránil se Tom se smíchem. A už Knedlíkovým směrem letěla taky jedna písečná hromádka.

Karel nic z dění kolem sebe nevnímal. Byl dokonale ponořený v jiném světě. Četl právě životopis Alberta Einsteina. Zdálo se, že si ani nevšiml, že mu na stránky přší písek.

Gábi jen zavrtěla hlavou. „Jestli takhle budete ještě chvíli pokračovat, budete vypadat jako obalované řízky. Nechcete radši dělat něco smysluplnějšího?“ A začala se přehrabovat v batohu.

Tom pokrčil rameny. „Hm, záleží na tom co. Nemáš s sebou třeba karty? Nebo aspoň létající talíř?“

„Mám něco lepšího!“ Nato Gábi z batohu vytáhla plastovou krabičku s přilepeným papírkem se vzkazem: *Příděl vitamínů pro mladé detektivy v zácviu.*

„Ovocný salát od mamky. Připravila nám ho ke svačině,“ oznámila slavnostně.

Tomovi se hned začaly sbíhat sliny. „Mňam! To je od tvojí mamky moc milé! Papája, mango, žlutý meloun, mochyně... Takhle luxusně se člověk nenasvačí ani v pětihvězdičkovém hotelu! My se ale máme!“

Knedlík pohledem hypnotizoval ovoce a v jeho tváři to pracovalo – až se najednou rozzářil od ucha



k uchu. „A já jsem dostal geniální nápad! Stavíme se u nás doma a namočíme ho do čokoládové fontány.“

Gábi se pobaveně rozesmála. „Poslyš, Knedlo, existuje na světě vůbec něco, co bys nechtěl obalit čokoládou?!”

Tom se smíchy zlomil v pase a Karel udiveně zvedl hlavu od knihy, ale Knedlík se jen zamyšleně poškrábal na bradě.

„Hm... těžko říct. Vlastně mě nic moc nenapadá. I když... jo! Čokoládu! No jasně, bílou čokoládu bych do mléčné čokolády nikdy nemácel.“

Gábi obrátila oči v sloup a zavrtěla nad Knedlíkem hlavou. „Ty se mi snad zdáš! Ale stejně jsi a navždycky zůstaneš nejlepší na světě – samozřejmě hned po čokoládě!”

„Ha, tuhle hlášku bych chtěl mít na triku,“ zazubil se Knedlík.

„Přátelé, když jsme konečně vyřešili tu nejdůležitější otázku života, vesmíru a vůbec,“ změnil téma Tom, „nejdete někdo do vody? Například vy, slečno Glocknerová?“

„To si piš! A co takhle dát si malý závod v plavání, pane Carstensi?“ odpověděla Gábi.

Tom se zazubil, ukázal zvednutý palec a tázavě se otočil ke Karlovi s Knedlíkem. „A co vy dva lenoši?! Přidáte se?“

Karel ukázal na knížku před sebou. „Já, ehm... Einsteinovi je čerstvých šestnáct let a právě publikoval svou první vědeckou práci s názvem *O chování éterů v magnetickém poli*. V takovou chvíli to prostě nemůžu zavřít a odložit!“

„Tak vidíš. Karel nemůže nechat ve štychu Einsteina a já bych měl zajít pomoci Antonioví s těmi hromadami zmrzliny – letos se mu zákazníci zatím moc nehrnou,“ odmítl koupání i Knedlík.

Přitom nenápadně zašilhal po stánku na opačném konci pláže (TKKG si totiž vybrali ten nejkldnější kout). Antonio byl zmrzlinář, majitel



stánku přímo na pláži, který byl pro své jedinečné příchutě známý po celém městě, ale také to byl provozovatel celého koupaliště u jezera – to vše v jedné osobě.

„No jistě, podpořit Antonia... Povídali, že mu hráli. Kdyby se ve škole učil předmět ‚vymýšlení výmluv‘, mohl bys úplně klidně přeskočit přinejmenším pět tříd,“ zašklebil se Tom.

„Ne, ne, já to samozřejmě myslel naprosto nezištně. A proto taky zvu i svoje kamarády! Máte někdo nějaké zvláštní přání?“

Tomův obličej se rozzářil. „Ó, děkuji! Já prosím jako vždycky!“

„Já taky,“ zamumlal Karel, přičemž ani na okamžik nezvedl oči od knížky.

Vtom Toma ještě něco napadlo. „Mimochodem, Knedlíčku, dej si pozor, ať cestou nenarazíš na Bena s Nickem. Aby to nedopadlo zase jako posledně, kdy všechna zmrzlina skončila na zemi.“

Při té poznámce Knedlíkovi ztuhl výraz ve tváři. „Ajaj! Na tenhle nepříjemný zážitek se mi už skoro povedlo zapomenout. Taková škoda to byla! Dokonalé spojení bílé čokolády s karamellem a šlehačkou – naprosto znehodnocené pískem. Nick mi tu nohu nastavil schválně, na to bych vsadil vlastní pupek!“

Tom ho chlácholivě poplácal po rameni.

„To bude v pořádku, Knedlíčku. Jen se těm dvěma prostě radši vyhni obloukem.“

Knedlík se chtěl konečně vydat na cestu, jen ještě čekal na odpověď od Gábi. Ta ale nepřicházela. Naopak, Gábi vypadala, že je vůbec nevnímá.

Z batohu překotně vyhrabala dalekohled a cosi s ním v dálce sledovala – a pak si šokovaně zakryla ústa dlaní. „Proboha! Myslím, že támhle někdo potřebuje pomoc!“

TKKG se bleskurychle domluvili: Tom s Gábi z nich byli nejzdatnější plavci, a tak se okamžitě rozeběhli do vody. Knedlík měl podle plánu sprintovat za Antoniem (který už měl na kontě několik zkušeností s poskytnutím první pomoci a uvnitř v kiosku schraňoval lékárničku) a Karel s Oskarem čekali u břehu.

Čelisti pod hladinou

Gábi s Tomem kraulovali, co jim ruce a plíce stačily. Konečně doplávali k ženě, která se křečovitě držela bójky. Byla v šoku a třásla se po celém těle.

„Něco... mě... kouslo,“ vymáčkla ze sebe s vypětím všech sil.

Gábi s Tomem si vyměnili zděšený pohled.



„My vám teď pomůžeme dostat se zpátky na břeh, ano?“ navrhla Gábi. Žena přikývla. To už ji Gábi šikovně chytila a manévrovala s ní směrem ke břehu (naštěstí před nedávnem absolvovala záchranářský kurz pro děti).

Když měla žena konečně pevnou zem pod nohama, viditelně se jí ulevilo. Několikrát se zhluboka nadechla a vděčně od Karla přijala láhev s vodou. Lačně se několikrát napila a brzy už byla zase schopná mluvit. „Něco tam bylo. Něco mě kouslo do nohy,“ líčila jim a znovu jí naskočila husí kůže, když si na to vzpomněla.

„Můžeme se vám na to podívat?“ zeptala se Gábi opatrně.

Žena si ukázala na levou patu. „Tady.“

Gábi vzala ženinu nohu do obou rukou a zvedla ji. Spolu s Tomem a Karlem místo prohlíželi.

„Ať už to bylo cokoliv, naštěstí vám to neublížilo nijak vážně,“ zazněl Gábinin první dojem.

Tom nakrabil čelo. „Hm... vypadá to jako otisky zubů.“

„Co přesně se vlastně stalo?!“ zajímal se Karel.

„To kdybych věděla...!“ Žena se usilovně zamyslela. „No, každopádně to nebyla jen tak nějaká obyčejná ryba. Tohle bylo větší.“



Karel si znovu a znovu hladil kovové obroučky brýlí – což značilo, že jeho mozek pracuje na nejvyšší možné obrátky.

„A kouslo vás to jen *jednou*?“ zeptal se konečně.

„Ano, přesně tak. Když jsem si všimla, že mi něco visí na noze, hned jsem začala kopat ve vodě kolem sebe a nejspíš jsem to odehnala.“

„Nemohl si z vás někdo jenom vystřelit?“

Žena zavrtěla hlavou. „To si nedovedu představit. Široko daleko nikdo nebyl. A beztak tady ani nikoho neznám, bydlím na opačném konci města. Mimochoodem, já jsem Sabina. A budu ráda, když mi budete tykat.“

V tom okamžiku k nim už dorazili i Knedlík s Antoniem. Antoniovi se ulevilo, když viděl, že je žena v pořádku. Poté, co mu TKKG všechno vylíčili, však jeho výraz potemněl.

„Já vůbec nevím, co na to říct.“ Antonio se zadíval na Sabinu a povzdechl si. „Je mi to hrozně líto. Tohle je poprvé, co se tady na jezeře stalo něco takového. Zdejší ryby jsou přitom naprosto neškodné: střevle,

siveni, pstruzi. Kapra nebo štika tu nikdo nechytí už celou věčnost. A vlastně ani úhoři tu nejsou.”

Karel už mezitím stihl provést rychlý průzkum na internetu. Na obrazovce jeho mobilního telefonu se míhaly obrázky nejrůznějších ran po kousnutí.

„A kromě toho, kapři a štiky mají spoustu menších, užších zubů – a stejně tak úhoři. A ti navíc koušou jen výjimečně. Vlastně jen pokud mají dojem, že jsou v ohrožení jejich mláďata,” poučil ostatní.

Antonio uznale přikývl a pokračoval v úvahách: „Ani sumec to být nemohl. Ti mají místo zubů takzvané kartáče. A když už taková potvora náhodou někoho kousne, jsou z toho takové dost ošklivé kulaté odřeny. No a kromě toho se u nás normálně nevyskytují – a že by nám sem do jezera hodil nějakou cizí rybu nějaký rybář, to se mi taky nezdá.”

Sabina se mezitím už uklidnila. Dokonce zhltnula celou mísu ovocného salátu.

„Mě už tam každopádně nikdo znovu nedostane,” prohlásila rozhodně.

Antonio si otřel pot z čela.

„Ano, prozatím by do vody nejspíš nikdo chodit neměl. Aspoň do té doby, než budeme vědět, co tam plave.”

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jezerní příšera.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.